

SFÂNTUL

CUVIOS MĂRTURISITOR ARSENIE DE LA PRISLOP

UN CHIP COPLEȘITOR DE FRUMOS ȘI BUN

Două pietre se întâlnesc prin tăcere;
Două stele se întâlnesc prin lumină;
Două flori se întâlnesc prin mireasmă;
Două gânduri se întâlnesc prin cuvânt;
Două priviri se întâlnesc printr-o lacrimă.

Fragment din cartea 'Epicleze – vol. 1' scrisă de PS Episcop
Daniil Stoenescu, Editura 'Învierea', 2012, pag. 183.

Sfântul

Cuvios Mărturisitor
Arsenie de la Prislop

Un chip copleșitor de frumos și bun

Prefață și binecuvântare:
Preasfințitul Timotei Prahoveanul
Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Bucureștilor

Georgeta Germina Pungă-Herbreteau

2025 - Georgeta Germina Pungă-Herbretau/ Editura U2pi

Titlu: Sfântul Cuvios Mărturisitor Arsenie de la Prislop -
Un chip copleşitor de frumos şi bun

Editura U2pi BV, Haga, Olanda, www.uitgeveriju2pi.nl

Tipografia: Jouwboekdrukkerij.nl

ISBN: 978 94 9343 724 1

NUR: 719

Toate drepturile sunt rezervate. Nici o parte din această publicație nu poate fi reprodusă, stocată într-o bază de date automate sau făcută publică sub vreo formă sau prin vreun mijloc, fie el electronic, mecanic, prin fotocopie, înregistrare sau altul, fără autorizația prealabilă a editorului.

CUPRINS

Prefață la ediția în limba română	7
Cuvânt înainte	12
Filament spiritual incandescent	16
Autobiografie	19
O întâmplare minunată a Părintelui Arsenie Boca în sfântul munte Athos	28

MĂRTURII

1. † PS DANIIL STOENESCU	43
2. † PS TIMOTEI PRAHOVEANUL	54
3. ARHIMANDRIT ANTIM DAVID	59
4. ZOE DĂÎAN-CRUCIN	76
5. † PS IRINEU DUVLEA	85
6. DAN LUCINESCU	92
7. PREOT PANTELIMON MUNTEANU	115
8. PREOT ȘTEFAN NEGREANU	121
9. ASPAZIA OȚEL PETRESCU	126
10. PREOT PETRU VAMVULESCU	141
11. PREOT IOAN PEANĂ	148
12. FLORIN DUȚU	153
13. BOGDAN JUNCU	178
14. GEORGE VÂLCEA	190
15. PREOT DIONISIE IGNAT	201
16. SEVER VOINESCU	204

17.	DUMITRU CONSTANTIN-DULCAN	210
18.	AUGUSTIN PĂUNOIU	232
19.	PREOT IOAN COVERGĂ	245
20.	PREOT OPREA CRĂCIUN	256
21.	PREOT CIPRIAN NEGREANU	266
22.	MARIA BALLASCH	270
23.	LUCIA CHIMA	283
24.	TUDOR CIURA	294
25.	PREOT IOAN TUDORACHE	308
26.	PREOT PETRU MOGA	334
27.	PREOT IOAN COMȘA	348
28.	PREOT SIMION TODORAN	352
29.	BUJOARA – SCHITUL DIN CURTEA CERULUI	366
30.	ALINA M.	377
31.	FLORIN EPURE	382
32.	ARHIMANDRIT GHELASIE ȚEPEȘ	384
33.	ROXANA MARIA IORDACHE	388
34.	SIMONA ANDREEA BĂNARU	396
35.	NICOLETA PARNA	400
36.	IULIANA ENE	403
37.	SILVIA URSU	410
38.	GHEORGHE MORAR	416
39.	DUMITRU BAGLAZAN	427
40.	ARSENIA OPRÎȘ	431
41.	VICTOR ROȘCA	443
42.	GEORGETA G. PUNGĂ-HERBRETEAU	454
43.	SCURTĂ BIOGRAFIE	469

PREFAȚĂ LA EDIȚIA ÎN LIMBA ROMÂNĂ

O altfel de mironosiță, purtătoare de lumină și cuvinte

Întâlnim adeseori oameni a căror atenție pentru cele sfinte și pentru semeni impresionează.

Este de-a dreptul plină de învățăminte viața celor care, înțelegând cuvintele Evangheliei, devin următori ai Mântuitorului Iisus Hristos, Cel care este „Calea, Adevărul și Viața” (*Ioan 14, 6*). În afară de El nu există bucurie, nici împlinire, chiar dacă oamenii caută în diverse locuri o stare de bine pe care nu o pot defini decât vag.

În vremea când am călătorit la Ierusalim împreună cu părinții din Arhiepiscopia Bucureștilor și apoi în vremea slujirii mele ca reprezentant al Patriarhiei Române pe lângă Patriarhia Ierusalimului, am întâlnit foarte mulți pelerini, dintre care unii își doreau de ani mulți să ajungă la Locurile Sfinte, acesta fiind idealul vieții lor, asemenea celor de demult despre care istorisesc sinaxarele.

Prezența unor astfel de călători rămâne constantă în memoria mea, experiența lor de pelerini în Cetatea sfântă a Ierusalimului constituind o bucurie ce transcende exprimarea verbală, reînnoită cu fiecare pelerinaj întreprins la Locurile Sfinte.

Așa a fost cazul unei credincioase românce, stabilită de mulți ani în Olanda, ocrotită de Sfântul Gheorghe, primind la Botez numele Georgeta, pe care am asemănat-o cu femeile

mărturisitoare, iubitoare de taine sfinte de demult, de la care au rămas amintiri scrise chiar din primele veacuri. Deși contextul și condițiile călătoriilor de atunci către Locurile Sfinte nu se mai pot repeta, datorită evoluției mijloacelor de transport, foloasele și bucuriile duhovnicești ale unui astfel de demers rămân neprețuite.

Pe doamna Georgeta Germina Pungă-Herbreteau am întâlnit-o aproape în fiecare an la venirea Sfintei Lumini. În cei 11 ani în care am fost și eu prezent la Ierusalim pentru a aduce în țară Sfânta Lumină, la Praznicul Învierii, am remarcat o pace și o împlinire pe fața dumneaei, ce izvorau din simțiri de har.

Era o prezență binevoitoare și doritoare de dialog, trăsături care mi-au inspirat multă încredere. Mai târziu, aveam să descopăr bunăvoința și seninătatea pe care le exprima și în scris. Ne-am mai auzit și după ce slujirea mea la Ierusalim s-a încheiat, întâlnindu-ne de câteva ori în România. Avea aceeași dorință de a-L sluji pe Mântuitorul Iisus Hristos Cel înviat, asemenea femeilor mironosițe, cum adesea îmi mărturisea, învățând din spiritualitatea psalmilor importanța pelerinajului duhovnicesc: „Merge-voi la locul cortului celui minunat, până la casa lui Dumnezeu” (*Psalmi* 41, 4).

Din mărturiile celor care au întâlnit-o, doamna Georgeta este mironosiță a timpurilor noastre, o femeie credincioasă care a transformat casa ei din Olanda într-un loc al întâlnirii românilor, al primirii celor străini, al filantropiei avraamice.

Asemenea Martei și Mariei care L-au primit pe Domnul în casa lor (*Luca* 10, 38-42), doamna Georgeta și-a transformat

locuința într-un loc al ospitalității și al slujirii aproapelui. Nu știu ce ar fi mai potrivit: să o asemăn cu pelerina Egeria ori să o numesc *fică a lui Avraam*, întrucât s-a învrednicit de mari daruri de la Mântuitorul Iisus Hristos.

Cred că doamna Georgeta a învățat de la toate femeile sfinte din sinaxare și de la persoanele iubitoare de lumină cu care s-a întâlnit peste ani.

Sunt convins că a călătorit la Ierusalim pentru a primi mereu lumină, pe care nu a teaurizat-o în mod egoist doar pentru sine, ci a împărțit-o cu pilduitoare generozitate și altora.

La un moment dat, am primit de la doamna Georgeta câteva lucrări îngrijite de ea, parte dintre ele fiind mărturisiri personale, altele, eseuri și pagini scrise de apropiați, ucenici sau admiratori ai Sfântului Cuvios Arsenie Boca.

Din mărturisirile doamnei am înțeles că vine în România cel puțin o dată pe an, uneori și de două-trei ori, mai ales pentru a ajunge la Prislop.

Mironosița, care a călătorit de atâtea ori la Ierusalim, s-a apropiat mult și de Părintele Arsenie, citindu-i de nenumărate ori cuvintele, și apoi, inspirată de povețele Cuviosului, a scris despre importanța lor, având ea însăși mărturisiri și trăiri pe marginea lor. Motivată de acest țel, le-a așezat în cărți spre știința generațiilor ce vor urma, iar acum dorește să continue.

Acribia cu care a fost realizată această operă de evidențiere a învățăturilor și parcursului duhovnicesc ale Sfântului Cuvios Arsenie de la Prislop reprezintă o expresie paradigmatică a dăruirii față de Biserica dreptmăritoare. Suma acestor oste-

neli formează o cunună de virtuți creștine, înălțată ca ofrandă duhovnicească Mântuitorului Hristos.

Într-o zi, doamna Georgeta mi-a cerut să scriu câteva cuvinte pentru a prefața o nouă lucrare a dumneaei. Cu smerenie i-am spus că nu sunt în măsură să scriu eu, dar, văzând-o că stăruie în această dorință, am așternut câteva gânduri. Își dorește astfel să fie păstrate pentru neuitare întâlnirile noastre în cetatea Ierusalimului, dar și în România, după 2014.

Am nădejdea că vom descoperi și alte chipuri asemănătoare de credincioase aflate în țară sau dincolo de granițe, a căror dragoste reflectă aceeași profunzime a trăirii credinței precum cea a doamnei Georgeta.

Întâmpin, astfel, prin câteva slove, o nouă carte a doamnei Georgeta Germina Pungă-Herbreteau.

Mă rog ca lucrarea aceasta, asemenea celorlalte, să aducă folos celor care o vor citi, să fie un exemplu și pentru alții, să dăruiască lumină într-o lume în care întunericul pare tot mai prezent. Căci după cum ne încredințează Sfântul Ioan, „Lumina luminează în întuneric și întunericul nu a cuprins-o” (*Ioan* 1, 5).

† Timotei Prahoveanu,
Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Bucureștilor
București, decembrie 2024

Ierusalim – în așteptarea Sfintei Lumini – 14 aprilie 2012

CUVÂNT ÎNAINTE

După publicarea acestui volum în limba franceză, olandeză și engleză, la rugămintea multor cititori, am tradus acest volum și în limba română, cu gândul și bucuria de a aduce diasporii române, cât mai aproape, chipul Sfântului Părinte Arsenie Boca.

Această carte este o încercare de a schița o imagine a acestui călugăr inspirat, care a modelat într-un mod inimitabil credința ortodoxă și care rămâne o sursă de inspirație pentru multe persoane. PS Daniil l-a numit pe Părintele Arsenie, aș spune fără să exagereze, „Everestul poporului român”.

De altfel Părintele Arsenie Boca a fost trecut în rândul sfinților *cu titlatura: Sfântul Cuvios Mărturisitor Arsenie de la Prislop, cu cinstire în ziua de 28 noiembrie!*

Dan Lucinescu, autor renumit al mai multor best-seller-uri, afirmă că fiecare publicație despre Părintele Boca influențează, fără îndoială, cititorul într-un mod sublim și de nepătruns. Așa cum credința creștină a fost un simbol al speranței în zilele întunecate ale ocupației comuniste a României, învățăturile și viața Părintelui Arsenie Boca pot rămâne ca un exemplu strălucitor pentru omul de astăzi, obosit, aspirând la purificarea sufletului său.

Acest volum își propune să fie un punct de ancorare pentru reflecție și recunoaștere în fluxul constant de agitație și agresii-

vită lumesc, ca o confirmare a unei realități diferite, dar la fel de reale, care transcende de departe realitatea terestră.

Mai mult, mărturiile despre personalitatea minunată și intervențiile Părintelui Arsenie, atât în timpul vieții sale, cât și după moartea sa, continuă să se înmulțească, mai exact spus, să se facă văzute și auzite. Nu putem pur și simplu ignora aceste binecuvântări! Ar trebui să le primim cu mare recunoștință și să le distribuim cu și mai mult zel. Ceea ce eu îmi dau silința să fac acum!

Sper cu ardoare că această colecție de mărturii va ajunge la un public larg, astfel încât Adevărul unic al lui Hristos și valoarea excepțională a Sfântului Părinte Arsenie să poată oferi, de asemenea, puțină pace și lumină, speranță și perspectivă în aceste vremuri de frică și întuneric.

Prin urmare, pot spune că mărturiile despre Sfântul Transilvaniei nu s-au încheiat cu acest volum. De fapt, este imposibil să le includem pe toate, deoarece minunile și mărturiile despre acest sfânt continuă să se producă, chiar și în momentul în care scriu aceste rânduri!

Eu personal, începând din anul 2010, am mers în fiecare an la Prislop, în ziua de comemorare a Părintelui, 28 Noiembrie, dar și cu alte ocazii. De fiecare dată, așa cum mai spunea cineva, **nu m-am mai întors la fel!**

Minunile pe care le-am văzut sau le-am trăit personal sunt foarte multe, chiar unele de necrezut și totuși adevărate!

Dragostea Părintelui pentru tot omul care vine la el, o regăsim doar în cuvintele Mântuitorului: „**Iubește-ți aproapele tău ca pe tine însuși!**”

Tocmai de aceea publicăm acest volum, sperând că veți avea aceeași impresie!

***Sfântul Părinte Arsenie Boca este UN CHIP COPLEȘITOR
DE FRUMOS ȘI BUN!***

MINUNAT ȘI EXCEPTIONAL!

Mulțumirile și recunoștința mea necondiționată se îndreaptă către toți cei care m-au susținut și îndrumat să public acest volum în limba română. De asemeni doresc să mulțumesc lui Jeroen van der Starre pentru sfaturile sale de expert în domeniul publicării și tipăririi acestei cărți, lui Florin Duțu (fotografii), Cezar Buterez (cartografie), și soțului meu, Dominique Jean-Pierre Joseph, pentru sprijinul său pe tot parcursul acestui pelerinaj împăratesc, care sper că nu se va termina cu publicarea acestei cărți!

Georgeta Germina Pungă-Herbreteau
Rijswijk (Olanda)

Mărturie:

Dintre nesfârșitele chipuri de oameni diferiți, întâlniți pe calea vieții mele din copilărie până în prezent – și până la sfârșit – seninul icoanei Părintelui Arsenie mi-a fost, îmi este și-mi va rămâne cel mai luminos, mai iubitor, mai sfânt și mai apropiat din întregul nor de persoane și personalități umane cu care mi-am intersectat vreodată sau de mai multe ori sau pentru totdeauna destinul de om, creștin, monah, preot și arhieru nevrednic în via Domnului Hristos.

Citat din cartea Epicleze volumul 1, autor PS Daniil Stoenescu, pagina 280, Editura 'Înviearea', 2012.

FILAMENT SPIRITUAL INCANDESCENT

Preacuviosul Părintele nostru Arsenie Boca (1910-1989), este unul dintre **filamentele cele mai incandescente** din sistemul de iluminat spiritual al României de astăzi. De aceea, socotesc că icoana duhovnicească și harismatică a Sfinției Sale se oglindește în „apa limpede cum e cristalul” (Apocalipsă 22,1) a șapte versete din cele șapte Epistole trimise de către Iisus Hristos cel Înviat prin sfântul Apostol și Evanghelist Ioan, către îngerii-episcopi ai celor șapte Biserici din Asia (Apocalipsă 2-3), versete care cuprind făgăduințele dumnezeiești pentru cei ce biruiesc și vor birui în războiul spiritual cel nevăzut, după Filocalia ortodoxă și Patericul egiptean.

Astfel, Părintele Arsenie este ceea ce este, deoarece, biruind în războiul nevăzut al minții, și Sfinției Sale i s-a dat să mănânce din pomul vieții, care este în raiul lui Dumnezeu (Apocalipsa 2,7).

Părintele Arsenie este ceea ce este, deoarece, biruind, Sfinția Sa nu mai este vătămat de moartea cea de-a doua, adică de moartea cea veșnică (Apocalipsa 2,11).

Părintele Arsenie este ceea ce este, deoarece, biruind, Sfinției Sale i s-a dat din mâna cea ascunsă și o pietricică albă pe care este scris un nume nou, pe care nimeni nu-l cunoaște, decât numai Sfinția Sa (Apocalipsa 2,17).

Părintele Arsenie este ceea ce este, deoarece, biruind, Sfinției Sale, „păzind până la capăt faptele Domnului” i s-a dat stăpânire peste neamuri și mai ales peste neamul românesc, creștinesc și de Hristos iubitor; „și le va păstori pe ele cu toiag de fier și ca pe vasele olarului le va sfărâma”, precum și Mântuitorul a luat putere de la Tatăl cel Ceresc. Și tot Sfinției Sale i s-a dat și steaua cea de dimineață sau luceafărul luminii dumnezeiești necreate, în suflet (Apocalipsă 2,26-28).

Părintele Arsenie este ceea ce este, deoarece, biruind, Sfinția Sa a fost îmbrăcat în veșminte albe și nu i se va șterge nicicum numele din Cartea vieții, iar Hristos mărturisește numele Sfinției Sale înaintea Părintelui Său celui ceresc și înaintea Sfinților îngeri (Apocalipsa 3,5).

Părintele Arsenie este ceea ce este, deoarece, biruind, Sfinția Sa a făcut stâlp în templul lui Dumnezeu și afară nu va mai ieși și pe el Hristos a scris numele Dumnezeului Său și al nostru și numele cetății Dumnezeului Său, al noului Ierusalim, care se pogoară din cer de la Dumnezeu și Numele Său cel nou (Apocalipsa 3,12).

Părintele Arsenie este ceea ce este, deoarece, biruind, Sfinției Sale i s-a dat să șadă împreună cu Hristos pe scaunul slavei Sale, după cum și El a biruit și șade împreună cu Tatăl pe scaunul Lui (Apocalipsa 3,21).

† Daniil,
Fost Episcop Vicar de Deva și Hunedoara
Hățăgel, România

AUTOBIOGRAFIE

„Subsemnatul m-am născut în 1910, septembrie 29, în Vața de Sus, jud. Hunedoara. Școala primară și liceul în orașelul Brad, același județ. De pe atunci mi se remarcă o anumită înclinație spre singurătate și spre probleme de religie, chiar peste puterile mele de atunci. Așa spre pildă am o carte a lui Immanuel Kant: „Religia în limitele rațiunii” iscălită: „Boca Zian cl. IV. lic.”

La intrarea în cursul superior de liceu am rămas orfan de tată, care era cizmar de meserie și foarte bun pedagog cu fiul său. Știu până astăzi că m-a bătut odată pentru că să nu mai pierd timpul - ceea ce i-am făgăduit cu lacrimi și n-am uitat până acum, și de multe ori mi-a folosit în viață. În cursul liceului mi-au plăcut foarte mult: matematicile, fizica, religia, desenul și muzica. Terminând liceul și luând bacalaureatul la prima prezentare, înclinam spre științele pozitive, dar dacă aveam avere

sau garantau tutorii pentru mine intram la aviație la Cotroceni - ceea ce n-a fost, împiedicându-mă sărăcia. Drept aceea a biruit înclinația contemplativă sau speculativă și în 1929 m-am înscris la Academia Teologică din Sibiu.

În cursul teologiei mi-am vândut casa părintească spre a-mi putea continua studiile. Eram și bursier. Mamei nu i-am cerut nici-un ajutor și nici nu mă înduram, întrucât era divorțată de tata iar eu eram dat tatii prin sentința de divorț, ca fiind, pe baza meseriei, mai sigur că mă va da la școală.

În timpul teologiei mi se lămurea frumusețea chipului viețuirii călugărești și doream să mă instruiesc, pe cât puteam, mai temeinic, cu deosebire în latura mistică a vieții. Cu prilejul acela aveam următoarele note caracteristice: deprindeam pe mama cât mai fără mine și cât mai fără corespondență, ca oarecum să mă uite și să nu-i vie greu când va afla că m-am călugărit. Apoi, de la plecarea din Brad, mi-am pus o anumită disciplină austeră, care avea mai multe amănunte greu de crezut. Așa de pildă mi-am propus ca toată vremea teologiei să nu fac nici o cunoștință cu fete. Ceea ce n-am reușit, întrucât tocmai în anul acela 1929 Ministerul îngăduie și fetelor să studieze teologia, și m-am pomenit cu câteva colege. Dar cunoștințe în oraș am izbutit să n-am. Asta am reușit toată vremea teologiei, deși făceam parte și din „Reuniunea de muzică Gh. Dima” din Sibiu, de sub dirijorul N. Oancea, și care era mixtă. Aveam problema voinței în stăpânirea simțurilor. Mai mult chiar, mă preocupa,

studiind mistica comparată a diferitelor religii superioare, ca să vad prin proprie experiență, cât se întinde sfera voinței în domeniul vieții sufletești și biologice. Mă interesa să văd dacă e adevărat ce afirmă cărțile asupra actelor reflexe, și asupra instinctelor, că anume sunt independente de voința și controlul conștiinței.

Experiența mea personală însă mi-a dovedit că acțiunea voinței și a conștiinței se poate întinde și peste instincte și actele reflexe după o oarecare variabilă.

Mă ajutau la aceste adânciri și studiile ce le făcea pe vremea aceea Mircea Eliade la Calcutta, trimis de Universitatea din București, pentru studii orientalistice. Iar parte de studii le tipărea în Revista de filosofie din București, și-mi parveneau pe această cale.

Toate acestea mă interesau să le aflu și să le probez în vederea călugăriei. Mă abțineam de la „voia în oraș”, ci stam în curtea școlii cu poarta deschisă. Cu colegii nu ieșeam în oraș decât dacă trebuia în interesul școlii, a vreunui profesor, sau însoțiți de profesori, cum era cazul cu reuniunea de muzică. N-am dansat și n-am învățat lucrul acesta. Îmi dase tata grija asta - și mai cu deosebire când eram teolog nu-mi puteam închipui să fac așa ceva.

De viața altora în afara zidurilor teologiei am fost în cea mai perfectă indiferență și necunoștință. Toate preocupările mele erau și sunt până astăzi interioare, nu exterioare. Vorbirea mi-a

fost urâtă de când mă știu. Chiar numele călugăresc l-am ales pentru că Ava Arsenie își alesese nevoița tăcerii, prin care s-a desăvârșit interior. Teza de licență în Academia Teologică rezumă strădaniile mele spre acea desăvârșire interioară a omului, și purta titlul: „Încercări asupra vieții duhovnicești”. Terminam teologia prin 1933. În vacanță mă ocupam cu pictura.

Pictura mi-a lungit școala. Căci aflând Mitropolitul Nicolae Bălan că am talentul acesta, m-a trimis anul următor 1933/34 la Academia de Arte frumoase din București, care am terminat-o în cinci ani. Profesori principali aveam pe dl. Francisc Șirato, Costin Petrescu și Fr. Reiner, ultimul de la Facultatea de medicină. La medicină de multe ori nu puteam merge din cauza frământărilor și grevelor studențești, care mă supărau pentru motivul că pierdeam vremea și cunoștințele de anatomie și antropologie cu profesorul meu, care de multe ori era pus în imposibilitatea să-și țină cursul. Abia aci m-am lovit de mișcările politice studențești, care mi-au produs o impresie neplăcută. În mișcări studențești n-am intrat nici de fapt, nici de drept, întrucât Academia de Arte frumoase nu era considerată în cadrul Universității, ci ca o școală aparte. Deci pe noi de la Bellearte ne tratau ca fiind în afară de studenții ce să se poată înscrie în centrul studențesc București. Am fost complet în afară de orice mișcare studențească sau înscriere în vreo mișcare politică.

Vremea în București am petrecut-o nelipsind de la școală niciodată. Bolnav încă n-am fost, ca să lipsesc pe pricina asta. Lucram la atelier foarte mult. Primăvara mergeam de la 5 dimineața și mă întorceam la internatul Radu Voda unde locuiam, seara la cină. Trei ani am stat la internat, ca să fie o garanție pentru mine că nu mă ocup cu nici o pierdere de vreme. Pe-acolo mai veneau și studenți legionari care ne chemau cu ei. Nu m-am dus niciodată. Școala mă absorbea total și n-aveam vreme de pierdut. (Bătaia din copilărie pentru a nu pierde vremea mă urmărea ca un înger păzitor.)

Studiam foarte mult. Timpul ce-mi mai rămânea liber acasă îl foloseam citind și discutând teologie cu încă un coleg de-al meu care studia Conservatorul. Așa s-a întâmplat ca odată, plăcându-mi foarte mult scrierea mistică a sfântului Ioan Scărarul, am tradus-o în românește, în vreme de 5 luni. M-a ajutat foarte mult la încheierea convingerii mele de-a intra în călugărie.

În vremea aceea, mișcarea legionară era în toi și se discuta de ea în toate părțile. Eu ca un independent de politic, nu mi-am găsit înclinație către mișcare. Apoi s-a întâmplat că nici nu m-a mai chemat nimeni. Singura mea participare a fost asta: când se întorceau din Spania, morți, Moța și Marin, am ieșit cu colegi întâmplători prin curte până la trotuarul străzii „Calea Griviței”, pe care trecea convoiul de la Gara de Nord spre Calea Victoriei. Căci Academia noastră era pe Calea Griviței. Deci am privit o parte din convoi și pe cei doi morți. Atâta tot.

Colegi la școală am avut de toate soiurile și neamurile. Aveam, la alți profesori, pe unul Vulpescu; ăsta era comunist, purta cravată roșie, însă discuții n-am avut împreună niciodată. Aveam coleg de clasă pe un evreu Ithoc Steinberg - eram prieteni. Îi spuneam câteodată: Măi Steinberg, tu ești evreu și eu creștin, deci ar fi să fim unul împotriva altuia. Eu însă am să fiu mai bun ca tine și tu n-ai să te poți supăra pe mine, dacă în felul acesta te voi concura în viață.

Mai pe urmă, când am citit Biblia, am văzut că ultima misiune mondială e a evreilor, eventual a unei idei a evreilor.

Am terminat Belleartele cu bine, am făcut anul de practică, ce însă a fost mai scurt; am plecat, trimis de Mitropolitul Nicolae Bălan, în Sfântul Munte, ca să deprind călugăria de acolo. La plecare erau cele mai aspre cercetări ca nimeni din cei ce-au fost legionari vreodată să nu poată ieși din țară. Eu, neavând absolut nimic la activ, am obținut pașaport de călătorie: în Europa "sans Russie", de la Prefectura poliției din Sibiu. Iar întrucât eram diacon, am obținut și încuviințările speciale de la cele trei Patriarhii: a României, a Constantinopolului și a Ateinei, precum și a celor două guverne: român și grec, precum că n-am nimic suspect la activ, ci simpla chemare către desăvârșirea interioară prin meșteșugul călugăriei.

M-am întors în țară la 8 iunie 1938. Țin minte data pe aceea, că intrând în țară prin Moravița, am văzut drapelele românești, de acel 8 Iunie de odată.

De la data aceasta, până la Paștile anului viitor când am intrat în călugărie, mi-am adunat unelte de pictură, materiale, am mai învățat la Chișinău cu niște meșteri ruși poleitura cu aur „cicanca”, și alte lucruri trebuitoare unui atelier de pictură. În Vinerea Izvorului după Paștile anului 1939, am fost tuns în călugărie primind numele Arsenie.

Un an m-am ocupat cu gospodăria, eram primul și singurul călugăr la Mănăstirea Brâncoveanu - Sâmbăta de Sus, jud. Făgăraș. De pictură nu-mi mai rămânea vreme. Al doilea an la fel. Până când m-am luat de grijă că am învățat pictura degeaba. Se întâmpla în vremea asta că ne veneau oameni cu durerile lor și evlavie la Mănăstire și călugări. Mai intrase în călugărie Părintele Serafim Popescu. L-am rugat pe el să primească preoția - eu simțind-mă nevrednic. A primit-o. Așa au început slujbele la Mănăstire după puteri. Într-o iarnă, probabil prin 1941, ne trezim cu o avalanșă de oameni de toate vârstele și treptele, năpădindu-mă să stau de vorbă cu ei despre necazurile lor. Aci m-am trezit să fac duhovnicie cu oamenii, deși nu eram preot. Știam că tot ce pățesc oamenii, li se trage de pe urma greșelilor sau păcatelor.

Așa m-am văzut silit să primesc preoția și misiunea majoră a propovăduirii lui Hristos-Dumnezeu adevărat și Om adevărat, precum și a sfințirii omului, ca să aibă pacea lui Dumnezeu în sine, absolut în orice împrejurări s-ar afla în viață. I-am învățat să fie curați față de oameni și față de Dumnezeu; să dea Cezarului ce e al Cezarului (ascultare cetățenească, dajdie etc.) și lui

Dumnezeu ce e al lui Dumnezeu (cuget curat, suflet purificat și trup curățit de patimi).

Despre această învățătură, martori îmi sunt toți cei ce-au ascultat povețele cele după Dumnezeu pe care li le-am dat: iubirea de Dumnezeu, iubirea de toți oamenii, fără deosebire, și viață curată, care fac cu putință reîntoarcerea noastră, a împlinitorilor, iarăși în Împărăția de obârșie, de unde ne-a trimis Dumnezeu spre scurta cercare a cumințeniei și a iubirii noastre, pe pământ, în stadia și arena vieții.

Asta îmi este toată misiunea și rostul pe pământ, pentru care m-a înzestrat cu daruri - deși eu sunt nevrednic. Pentru asta sunt solicitat în toate părțile, ca să propovăduiesc iubirea lui Dumnezeu și sfințirea oamenilor prin iubire. De alte gânduri și rosturi sunt străin.

Autobiografie.

23-7-945
Vot de mi ofi anchi
15
16

Subsemnatul m'am născut în 1910, Sept. 19, în data de
pns, jud. Hunedoara. Școala primară și liceal în orașelul Brad,
acelasi judet. De pe atunci mi se remarcă o anumită incli-
nație spre ingurătate și spre probleme de religie, chiar pe
puterile mele de atunci. Așa apăna pilda am o carte a lui
Semenuel Kant: "Religia în limitele rațiunii", de altele, Boen Zian
el. III. Lic.

La intrarea în cursul superior de Liceu am rămas orfan de
tată, care era cismar de meserie și foarte bun pedagog cu
fii-său. Tău până astăzi că m'a. Există odată pentru că se
am mai pierd timpul, - ceea ce i-am făgăduit că laurini și u'a
uitat până acum, și de multe ori mi-a folosit în viață.

În cursul liceului m'au plăcut foarte mult: matematicile,
fizica, religia și desenele și muzica. Terminând liceul și luând
baccalaureatul în la prima prezentare, îndreptam spre opținutelo po-
stive, dar încă aveam avere sau garantau tutori pentru mine în-
tram la viață la Cotroceni, - ceea ce u'a fost, împiedicându-ne
sănăcie. Drept aceea a lăsat inclinată contemplativă, sau ope-
culativă, și în 1929 m'am înscriis la Academia Teologică din
Sibiu.

În cursul teologiei mi-am vădut casa părintească spre
a-mi putea continua studiile. Erau și tineri. Mama mi i-au
cerut micuș ajutor și nici un mă înduram, întrucât era divorțat
de tata iar eu eram dat tatii până scutită de divorț, ca fiind,
pe lăsa meseriei, mai rigur că mă va da la școală. În timpul
teologiei mi se lămură frumoștea chipului vietușii călugărești
și doream să mă îndrelesc, pe cât puteam, mai tinerie, cu debe-
dine în latura mistica și vietii. Cu prilejul acela aveam us-
matonicele note caracteristice, de primeam și pe marea est mai
fără mine și est mai fără corespondență, ca oarecum să mă uite
și se mi vie greu când va afla că m'am călugărit. Apoi, de
plecare în Brad, mi-am pus o anumită disciplină austeră,

Autobiografia Părintelui Arsenie, 17 iulie 1945 (Dos. P. 013928, ff. 17-21)